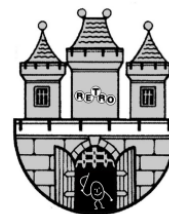

ŠIFRA 16

zadání A – nápovědy B/C - vysvětlení

ZÁVOD PRAHOU
26. listopadu 2016

Zadání

Pepíček Slámů se ještě chvíli zdráhal, ale slunce pěkně svítilo, začínaly prázdniny a děti Tomešovy se tvářily tolik tajemně. Pepíček nakonec povolil.

„Tak dobře, ale jestli nás dědeček Kozelků uvidí!“

„Neboj se,“ odpověděl Vojta, „já s Kocijánkem se umíme plížit jako kočky.“ Pes uslyšel své jméno, rozevřel čelisti a smál se. Ocasem vrtěl jen slabě.

„Jejda, ty a Kocijánek? A my s Pepíčkem se neumíme plížit?“

„Vid,“ řekl Pepíček Slámů a pohlédl vděčně na Anežku.

„No,“ připustil milostivě Vojta, „třeba vás taky nebude slyšet.“

Šli mezi stromy až k velké silnici a v husí řadě ji přeběhli. Vojta vpředu, Anežka uprostřed a Pepíček vzadu. Kocijánek hledal všelijaké cestičky a čichal ke každé větší díře. Chtěl kousnout do kožíšku nějakou myš, ale žádná se právě venku neprocházela. Proto se Kocijánek malinko zlobil. Pokračovali kolem kostela po cestě pořád dál a dál, minuli obchod řezníka pana Fouska a kousek za modrým domkem, ve kterém bydlel děda Kozelka, uhnuli a dostali se tak na cestičku lemující silnici. Anežčiny botky vesele klapaly po dlažbě, Kociánek radostně štěkal a děti se smály.

„Pojďme tamhle tudy!“ ukázal Vojta před sebe, kde bylo vidět malou silničku, která pěšinu křížovala. Přeběhli ji a po hrboaté cestě lemované břízkami pospíchali za Kocijánkem, který se zřejmě rozhodl, že všechno jako první prozkoumá. Zastavil se až u čehosi, co se stáčelo jako šnečí ulita. Vypadalo to tam tajemně – zdi tvořily jakýsi tunel, kterým děti proběhly a pokračovaly dál směrem k zelené louce, na které tu a tam rostly stromy.

„Kam to jdeme?“ zeptal se Pepíček. „Nikdy jsem tu nebyl, neztratíme se?“ bál se.

„I kdepak,“ mávl Vojta rukou. „Pojďme tudy. Jistě tam bude něco zajímavého, podívejte, Kociánek nám dočista utekl. Kociánku, počkej na nás!“ zavolal.

Děti se rozeběhly po cestě, která vedla mírně vlevo kolem dvou malých domečků, aby Kociánka dohnaly. Běžely dál, až přišly k plácku, na kterém si hrály cizí děti. Kociánek tu však nebyl.

„Kam se poděl?“ zoufala si Anežka.

„Zkusíme to támhle na té druhé straně louky, jistě bude tam!“ navrhl Vojta a vyrazil jako první. Běžel stromořadím, dokud nedoběhl k vysokému domu, za nímž stál další jen o trošku menší.

„Odpočineme si,“ navrhla Anežka, když za domem uviděla lavičku. Posadili se a nastavili tváře sluníčku. Dlouho jim to ale nevydrželo, už za malou chvíli vyskočili a s výskotem běželi po cestě dál. Před sebou uviděli branku.

„Co za ní asi je?“ nakřčila nosík zvědavá Anežka.

„Podíváme se tam!“ kurážně vykřikl Vojta a vběhl dovnitř. „Pepíčku! Poběž!“

„Ale no tak, děti, tady se nekřičí,“ napomenula je jakási paní v šátku a s konví v ruce. Ani jeden z nich ji neznal. Zarazili se a podívali se na ni.

Nápověda B

itinerář

Nápověda C

Chodovský hřbitov, ulice U chodovského hřbitova

Vysvětlení

V textu je ukrytý popis cesty od Chodovské tvrze kolem místního kostela podél silnice směrem k metru a dále přes Centrální park ke hřbitovu.